

AY ATA

Sonsuz karanlıkların ve ışıkların ülkesi uzayda, sonsuz galaksilerden biri olan Samanyolu'ndaki Güneş obası içinde Yer adlı bir gezegenin uydusuyum. Dünya olarak da bilinen bu mavi gezegen hakkında Samanyolu'nda çok şey konuşuluyor. Kimi seviyor, iğreniyor, korkuyor, merak ediyor...

Doğumumla ilgili çeşitli anlatılar var. En çok inandığımı anlatayım.* 4,5 milyar yıl önceydi...

Anam, babam tek idi / Mars kadar büyük idi.

Bir bedende ikisi, başladı tartışmaya / Hiç susmadı dışısı, taşladı sıkışmaya.

Anam ayttı:

Bıktım artık buradan

Gel gidelim kenardan

Bir yol gördüm karşıdan

Gel akalım bu yandan

Babam ayttı:

Bırak sen o yanları

Devam et yürüngenden

Kız önüne baksana

Çıktın sanki dengenden

Bunlar tartışadursun, gittiler çarptılar Dünya'ya. Bir parçaları Dünya'da mezar diye kaldı, kalan parçaları uzaya saçıldı. Uzaya saçılanlar Dünya'nın manyetik alanına kilitlendi, zamanla birleşip bütünleşti. İşte o bütün, onların erkek oğulları Ay oldu. Ay Ata veya Ay Dede de derler bana. Ben eskiden dünyaya daha yakındım. Benim manyetik gücüm dünyayı daha çok etkilerdi, gelgitler daha güçlüydü. Anamın, babamın mezarını her gün görmeye artık dayanamadığım için «gözden irak, gönülden irak» düsturunca dünyadan uzaklaştım; bugünkü konumuma geldim. Uzaklaştım diye dünya üzerindeki gücüm azalmadı. Hükmüm benim bugün de yürür.

Dünya ile kütle çekimi kilidimiz olduğu için senkronize döneriz ve bu yüzden dünya benim bir yarımı görür, diğerini göremez. Göremediği yarım daha pürüzsüz, gördüğü yarım pürüzlü, yara bereyle sarılıdır. Yani dünyaya yüzüm değil, sırtım dönüktür.

Dünyayı göktaş ve kuyruklu yıldızlardan korurum. Bu yüzden üstüm başım yara izlerim olan kraterlerle doludur. Güneş Ana'dan aldığım ışığı Yer'e yansıtırım. Yer'de mezarım var, parçam var. Yeryüzünde yaşam var. Orayı pek sevsem de korumak görevimdir. Ancak güneş obasında dünyayı en iyi Erendiz; yani Jüpiter (♃) korur. Çünkü bu oymaktaki en büyük gezegen odur ve dolayısıyla en büyük kütle çekim alanı onundur. Ancak geceleri Yer'e en çok ışığı ben veririm. Onları karanlığın kaosundan ve tehlikesinden bir nebze de olsa korurum. Sırtımı döndüğüm dünyada karanlığın ve karamsarlığın, soğğun ve gecenin simgesiyim. Görünmeyen yumuşak yüzümü güvenliğim için gizlerim.

*Ayın oluşumuyla ilgili şimdye değin çeşitli varsayımlar önerilmiştir. Bölünme kuramı, yakalama kuramı, birlikte oluşum kuramı bunlardandır. Ancak günümüzde bilim çevrelerinin geniş kabulü, "büyük çarpma kuramı"dır. Metinde bundan esinlenildi. Bugünkü kabule göre Ay, Güneş Sistemi'nin oluşumundan 30-50 milyon yıl sonra, günümüzden 4,527 ± 0.010 milyar yıl önce oluştu.

**Kırklar Cemi, Alevi-Bektaşî inancında Muhammed'in miraca çıktığı gün pirlere Ali olduğu 40 ulu ile yaptığına inanılan semahtır. Dokuzlar Cemi'nde bu anlatıdan esinlenildi.

Bütün güneş obası olarak dokuz gezegenin dokuzu da bir olup Güneş Ana çevresinde döner, ona tapınırsın. Buna Dokuzlar Cemi** deriz. Kimimiz yavaş, kimimiz hızlı, herkes kendi yolundan, kendi bildiği şekilde dans ederek döneriz. Bu dönüşler sırasında bazen vecde gelip tutulurum. Eridiğim bu anlarda Güneş Ana'nın dünyaya giden ışığının ve ısısının önüne geçip kapatırım. Böyle durumlarda dünyadaki insanlar ses çıkarır, gürültü yapar ve beni ayıltır. Kimi teneke çalar, kimi silahla ateş eder, kimi davul çalar. Güneş Ana ise Samanyolu çevresinde döner, ona tapınır. Dünya ile danslarımız benzer, senkronize döneriz. Bu obada anaerik düzen işler. Dünya ise bir zaman önce ataerik düzene geçti. Dünyada yeryüzü dışı, gökyüzü erildir. Mars (♂) eril, Venüs (♀) dişidir.

Dünyada dolunay olarak görüldüğüm zamanlarda oradaki canlılardan biri olan kurtlar, bana uluyarak tapınır. Yine bu anlarda su üstünde yakamoz dedikleri bir görüntü oluştururum. Bu görüntü benim de hoşuma gider.

50 bin yıldır izlediğim günümüz insanı, türlü alanlarda inanılmaz gelişmeler göstererek son yüz yıl içinde bana konuk olmayı başardı. Daha sonra kendi yaptığı icatları bana gönderdi. 50 bin yıldan önceki hallerini de bildiğim, daha dün ağaçlarda akrobasi yapan bu canlılar, şimdi evrenin bilgisini ve sırlarını, evrenin anahtarı ve Tanrıların gerçek yolu olan bilim aracılığı ile öğreniyor ve bize bile bilmediğimiz pek çok şey öğretiyorlar.

Evren dili Türkçedir. Yıldızlar ve gezegenler, dağlar ve denizler, ağaçlar ve rüzgârlar dünyadaki Türkçe kollarından farklı olarak gizli bir Türkçe konuşur. Biz titreşimlerle konuşuruz. Dilimizin yarısını bilim, yarısını şamanlar anlar. Hepimizin bir fizik, bir de metafizik varlığı; yani iyisi vardır. Bu iye bizim zihnimiz ve irademizdir.

Ben Ay Ata'nın iyesisim ve uydusu olduğum Dünya'da Sürmeneli Gültekin oğlu Ay Tigin'in bedeninde hulül ettim. Işığımı Güneş Ana'dan alsam da içimdeki karanlığı henüz aydınlatamadım.